

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 67 / 25 IUNIE ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SFĂTUȘRI DUHOV- NICEȘTI

Cumplit lucru este păcatul, cumplit, și sufletul piere; și de multe ori, când răul a dat pe dinafară, chiar și de trupuri s-a atins din plin. Fiindcă de cele mai multe ori, când sufletul boalește, n-avem nicio durere, dar dacă trupul va primi și doar o mică vătămare, ne dăm toată silința ca să-l scăpăm de boală, pentru că boala trupeză o simțim.

Pe mulți dintre cei ticăloși îi vedem sănătoși la trup, și zdraveni, și bucurându-se de zile bune. Să nu fim totuși atât de încrezători, ci mai ales pentru acestea toate să-i plângem. Că faptul de a nu pătimi ei nimic aici li se face temelie pentru o și mai mare pedeapsă acolo. (Agenda duhovnicească 2020, pag. 130).

Predică la duminica a-5-a după Rusalii: Evanghelia mântuirii oamenilor și pieirii porcilor (Matei 8, 28-34; 9, 1) – Sfântul Nicolae Velimirovici

Oamenii săvârșesc nedreptate împotriva lui Dumnezeu și tot ei se mânie asupra Lui. Omule, cine are dreptul să se mânie pe altcineva?

S-a întâmplat în vremurile vechi că oamenii greoi la grai au privit fața Fiului lui Dumnezeu și nu L-au cunoscut, nici nu le-au fost dezlegate limbile ca să-L slăvească. Atunci Dumnezeu Cel Viu a deschis graiul demonilor, ca să-i rușineze pe oameni prin mărturisirea Fiului lui Dumnezeu. Demonii mai răi decât pietrele și mai fără de preț decât nisipul au dat glas mare înaintea Fiului lui Dumnezeu în vreme ce oameni din preajma Lui tăceau muți. Iar dacă cei mai căzuți de la Dumnezeu au fost siliți să-L mărturisească, cum n-o să facă acest lucru piatra cea fără de vină, care se supune orbește vocii lui Dumnezeu?

Aleșii care-L însoțeau pe Domnul în drumurile Sale se arătaseră slabi în credință, de aceea Mântuitorul îi duce într-un ținut foarte păgânesc, ca să-i rușineze și să le dovedească necredința prin ceea ce avea să se întâmple. Ceea ce s-a întâmplat este înfățișat în Evanghelia de astăzi.

„Și trecând El dincolo, în ținutul gherghesenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea”. Gherghesa și Gadara erau cetăți din ținuturile

păgâne de dincolo de marea Galileii. Erau două din cele zece cetăți care stătuseră odinioară pe țărmurile acestei mări. La Marcu și la Luca, în loc de Gherghesa e pomenită Gadara, ceea ce nu înseamnă altceva decât că cele două cetăți erau foarte aproape una de alta, și că cele istorisite sau petrecut undeva între ele. Evangheliștii Marcu și Luca pomenesc de un îndrăcit, pe când Matei vorbește de doi. Marcu și Luca pomenesc doar pe unul din acei doi, pe cel mai înfricoșător, care băgase spaima în întreg ținutul, iar Matei îi pomeneste pe amândoi, pentru că pe amândoi i-a vindecat Domnul. „Și iată, au început să strige și să zică: Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești? **În urletul diavolilor, lucrul de seamă este că ei văd în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu și, în groaza lor, strigă tare aceasta. Să se rușineze cei care îl privesc pe Domnul în față fără a-L recunoaște, și cei care-L recunosc, dar nu-L mărturisesc deschis.** Acum încep să se milogească de Domnul să nu-i trimită în adâncuri: Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. „Să nu le poruncească” înseamnă că, dacă le-ar fi poruncit, ei ar fi trebuit să meargă. Așa este stăpânirea și puterea lui Hristos. Adâncul este adevăratul lor sălaș, locul lor de chin. Despre căpetenia tuturor demonilor profetul a spus: „Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fiu al dimineții... Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului” (Isaia 14, 12,15), unde este plânsul și scrâșnirea dinților. Din pricina păcatelor, cu îngăduința lui Dumnezeu demonii sunt dezlegați între oameni. Nu-i așa că-i mai ușor pentru ei între oameni decât în adânc? Câtă vreme sunt între oameni, ei îi chinuie pe oameni; când sunt în adânc nu se au decât pe ei pentru chinuire. De ce a trimis Iisus duhurile rele în porci?

Le-ar fi putut trimite în arbori sau în stânci; **de ce tocmai în porci? Nu ca să-i asculte pe demoni, ci ca să-i învețe pe oameni. Unde sunt porci, acolo-i necurăție, iar duhurilor necurate le place necurăția; și unde nu-i necurăție, o facei cu de-a sila.** Iar unde-i puțină, ei îi adaugă, și în curând puținul se face mult. Când intră într-un om curat, repede îngrămădesc întrînsul necurăție porcească. Prin azvârlirea porcilor și înecarea lor în mare, Domnul a vrut să ne învețe ce pavază de nimic împotriva puterilor diavolești e lăcomia, și prin aceasta să ne amintească postul. Ce au de-a face rapacitatea și lăcomia cu porcii? Vedeți numai cu ce repezițiune puterile diavolești au biruit porcii, i-au dus la pierzanie! Tot așa fac și cu oamenii lacomi și nesățioși, care cred că lăcomindu-se își sporesc puterea. Nu puterea și-o sporesc, ci slăbiciunea, și trupeză și duhovnicește. Sf. Vasile cel Mare, în Cuvântul X despre post spune: „Pe câte știu doctorii nu le prescriu bolnavilor bucate alese, ci post și înfrânare. Socotești că un căpitan de corabie va scăpa mai cu înlesnire corabia încărcând-o cu poveri, sau încărcând-o ușor, cu chibzuință?” Mai avem încă o învățătură limpede: **cât de cumplită este puterea demonilor când Dumnezeu nu o ține în frâu.** Demonii sălășluitoari în numai doi oameni, au năruit și au înecat în câteva clipe două mii de porci. Dar până a venit Hristos Dumnezeu i-a oprit — ca să se arate puterea și stăpânirea Lui; apoi le-a dat drumul, ca să arate puterea demonilor. Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit, demonii ar fi făcut în câteva clipe cu toți oamenii de pe pământ ceea ce au făcut cu porcii. Dar Dumnezeu iubește neamul omenesc. Dragostea Lui fără margini ne ține în viață și ne păzește de cruzii și cumpliții noștri dușmani. ([https:// doxologia.ro/biblioteca/predici/predic-la-duminica-5-dupa-rusalii](https://doxologia.ro/biblioteca/predici/predic-la-duminica-5-dupa-rusalii)).

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

СВЯТЫХ ПАИСИ АГХИОРИТЪС

СВЯТИЕ ДУХОУНИЦЕСТИ VI

DESPRE RUGĂCIUNE

Dorința arzătoare pentru rugăciune

— Gheronda, cum trebuie să mă rog?

— Să te simți ca un copil mic, iar pe Dumnezeu să-L simți ca pe tatăl tău și să-L rogi pentru tot ce ai nevoie. Vorbind astfel cu Dumnezeu, după aceea nu vei mai voi să te dezlipești de lângă El, pentru că numai în Dumnezeu află cineva siguranță, mângâiere și nespusa dragoste împreună cu dumnezeiasca gingășie. Rugăciune înseamnă să-L băgăm pe Hristos înlăuntru inimii noastre și să-L iubim cu toată ființa noastră. „Să iubești pe Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău” (Luca 10,27. Vezi și Matei 22,37; Marcu 12,30), spune Sfânta Scriptură. Când omul Îi va iubi pe Dumnezeu și va avea părtășie cu El, nu-l va impresiona nimic pământesc. Devine ca un nebun. Pune-i unui nebun cea mai bună muzică și nu-l va mișca sufletu-ște. Arată-i cele mai frumoase picturi și nu le va da nicio importanță. Dă-i cele mai bune mâncăruri, cele mai bune haine, cele mai bune parfumuri și nu va lua aminte la ele, căci trăiește în lumea lui. Tot astfel și cel care are părtășie cu lumea cerească, s-a alipit de cele de acolo și nu poate fi smuls pentru nimic în lume. Așa cum nu-l poți dezlipi pe copil din brațele mamei sale, tot astfel nu-l poți dezlipi de rugăciune pe omul care a înțeles noi-ma ei. Ce simte pruncul în brațele mamei sale? Numai cel care simte prezența lui Dumnezeu, iar pe sine se vede ca un copil mic, va putea înțelege asta. Am cunoscut oameni care, atunci când se roagă, sunt ca niște copii mici. Și dacă i-ar auzi cineva cum vorbesc când se roagă, ar zice că, într-adevăr, sunt copii mici. Dacă ar mai vedea și ce mișcări fac, chiar că ar zice că au înnebunit. Așa cum aleargă copilul, îl apucă pe tatăl său de mânecă și-i zice: „Nu știu cum, dar fă-mi ceea ce-ți cer”, cu aceeași simplitate și îndrăz-nire Îi roagă și acești oameni pe Dumnezeu.

— Gheronda, dorința pentru rugăciune se poate naște din nevoia sentimentală de a nu fi singur, de a fi mângâiat?

— Și dacă se naște dintr-o nevoie senti-mentală bună pentru Dumnezeu, oare nu este bună? Se vede că tu ești împrăștiată și numai la nevoie alergi la rugăciune. Firește, pentru această Dumnezeu îngăduie diferitele nevoi și greutăți, ca să alergi la El. Bine este însă ca din dragoste să alergi copilul la tatăl său la mama lui. Închipuiește-ți un copil, care, deși știe cât de mult îl iubesc părinții lui, și el totuși să fie împins cu silă să meargă în brațele mamei sau ale tatălui său. Dumnezeu este un Părinte iubitor și ne iubește. De aceea trebuie să așteptăm cu înflăcărare să vină vremea rugăciunii și să nu ne mai săturăm să vorbim cu El. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evanghe-lismos București, 2013, Pag. 12, Va continua).

SINAXAR

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

A trăit între anii 275 - 303 d. Hr. A pățimit și a fost martirizat în timpul mării persecuții a creștinilor, ordonată de împăratul Dioclețian. Face parte din cate-goria „doctorilor fără de arginți”, fiind con-siderat ocrotitor al medicilor și tămăduitor al bolnavilor. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe **27 iulie**. Sfântul Pan-telimon s-a născut în anul 275 în cetatea Nicomidia, din Asia Mică. La naștere a primit numele de **Pantoleon**, care înseamnă "**cel puternic în toate ca un leu**". După ce a primit învățătura creștină și botezul de la Sf. Mucenic Ermolae (cel pomenit în calendarul ortodox la 26 iulie), numele său a devenit **Pantelimon** ("**cel cu totul milostiv**"). Tatăl său, Eustorgius, era păgân, dar mama sa (sfânta Euvula, pomenită în calendar la 30 martie) era creștină. Sf. Pantelimon a reușit să-l aducă la credința creștină și pe tatăl său, iar după moartea acestuia, și-a împărțit toată averea săracilor. Încredințat spre educație lui Eufrosin, un medic de re-nume al acelor timpuri, Pantelimon a devenit un medic foarte priceput și căutat; pentru că nu primea plată pentru trata-mentele pe care le făcea, el este slăvit printre "doctorii fără de arginți". Deși foarte tânăr, în curând a ajuns la o cunoa-ștere desăvârșită (pentru acea vreme) a artei medicale. Însuși împăratul Maximian (unul dintre cei patru tetrarhi care con-duceau Imperiul Roman în acea perio-

adă), care îi remarcase calitățile, in-tenționa să îl ia la palat ca medic parti-cular. Prin credință și harul primit de la Dumnezeu, Sf. Pantelimon a reușit să vindece un orb din naștere. Vestea s-a răspândit cu repeziciune, ajungând și la urechile împăratului Maximian. Acesta îl chemă în fața sa pe cel căruia Pan-telimon îi redase vederea și îi puse întrebări despre mijloacele pe care le fo-losise doctorul pentru a reuși această minune. Precum orbul din naștere despre care ne relatează Evanghelia, omul răspunse cu simplitate că Pan-telimon îl vindecase chemând Numele lui Hristos și că această minune îi adusese nu numai vederea, ci și adevărata lumină, aceea a credinței creștine. Chiar în acel timp (mai exact în anul 303), împăratul Dioclețian și ceilalți trei tetrarhi (Maximian, Galerius și Con-stantin Chlorus) au emis o serie de edicte de revocare a drepturilor legale ale creștinilor și le cereau acestora să respecte practicile religioase tradiționale din Roma antică (printre care închinarea la statuile zeilor din temple și aducerea de jertfe acestora). Din această cauză, împăratul Maximian, închinător la idoli, a poruncit ca Pantelimon să fie adus în fața lui și i-a cerut lepădarea de la credința cea adevărată. El i-a reproșat sfântului că ar fi trădat încrederea pe care i-o acordase și l-a acuzat ca îl in-sultă pe Asclepios (zeul medicilor și al tămăduirii la grecii antici și la romani) și pe ceilalți zei prin credința sa în Hristos, "un om mort prin crucificare", așa cum s-a exprimat împăratul. Sfântul îi răspunse că atât credința cât și mila față de adevăratul Dumnezeu sunt superioare tuturor bogățiilor și onorurilor acestei lu-mi de deșertăciune și pentru a-și întări argumentele îi ceru lui Maximian să îl pună la încercare. Fu adus un paralytic, asupra căruia preoții păgâni spuseră in-cantațiile lor, salutate batjocoritor de către Sfânt. Cum eforturile lor rămaseră fără efect, Pantelimon își înălța rugăciu-nea către Dumnezeu și luând pe paralytic de mână, îl ridică în Numele lui Hris-tos. Numeroși păgâni, văzându-l pe om mergând plin de bucurie, crezură atunci în adevăratul Dumnezeu, în timp ce preoții păgâni insistau pe lângă împărat să fie ucis acest rival periculos. (<https://ro.orthodoxwiki.org/Pantelimon>).